Π. Τὸ νομίζεις· μὰ ἐγὼ ἐπιμένω ὅτι εἶδα κ' ἔνοιωσα τὴν ἀλήθεια.

ΞΕΝΗ. Ἄχ, θεέ μου! Ποιὰ δύναμη νὰ εἶναι αὐτή, ποὺ ἀλλάζει τόσο πολὺ τὸν ἑαυτό μας σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα.

Π. Ἡ ἀδυναμία μας, παιδί μου, νὰ παραδεχτοῦμε γιὰ δική μας κάθε πράξη μας, ὅσο κι ἂν μᾶς φωνάζη αὐτή, ὅτι εἶναι πιὰ δική μας. Ἡ ἀδυναμία ποὺ φωλιάζει πάντα μέσα στὴν ψυχή μας.

ΑΝ. Στὴν ψυχὴ ποὺ θέλει νὰ δείχνεται ἀδύνατη.

Π. Ἀναγκάζεται νὰ δείχνεται, ἐνῶ πραγματικὰ εἶναι πολὺ δυνατὴ γιὰ νὰ τὰ ὑποφέρη ὅλα.

Ξ. Βλέπω ὅτι ἔχασε καθένας σας τελειωτικὰ τὴν ἐμπιστοσύνη του στὸν ἄλλο μὰ θαρρῶ πὼς πρέπει ἐπὶ τέλους νἀρθῆτε σὲ κάποια ἐξήγηση πιὸ καθαρὴ γιὰ νὰ πάψη αὐτὸ τὸ βάσανό σας. —

Π. Παιδί μου, παιδί μου! ἐξηγηθήκαμε τόσο καλὰ μὲ τὴ μητέρα σου καὶ τόσο πολύ, ποὺ τὰ περισσότερα λόγια φαίνουνται περιττά. Ρώτησέ τη νὰ σοῦ πῆ, ἂν δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτό.

ΑΝ. Μὰ ὄχι! ὄχι! Δὲ μοῦ εἶπες τίποτα ποὺ νὰ εἶναι ἀλήθεια καὶ δὲν ἄκουσες ἀπὸ τὸ στόμα μου τίποτα ποῦ νὰ σὲ κάμη νὰ πιστέψης γι' ἀληθινὸ αὐτὸ ποῦ φαντάστηκες ἐσὺ καὶ ποῦ τὸ θέλεις νὰ εἶναι ἀληθινό.

Π. Στὰ ζητήματ' αὐτὰ τὰ λόγια νεκρώνουνται· μιλάει κι ἀκούει μονάχα ἡ συνείδηση.

Ξ. Μὰ ἐπὶ τέλους θὰ μιλήσω ἐγώ!

Π. Ἐσύ;. . . . καὶ τί μπορεῖς νὰ πῆς ἐσύ;

Ξ. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ φωνάζει ἡ ἀγάπη μου καὶ γιὰ τοὺς δυό σας. Ἐκεῖνο ποὺ ἐγὼ τὸ παιδί σας τ' ὀνειρεύτηκα πάντα γιὰ σᾶς καὶ ποὺ τὸ κλειῶ μέσα στὴν καρδιὰ μου σὰν θησαυρό μου, σὰν ζωή μου . . .

Π. Ξένη, τί θέλεις νὰ πῆς;

Ξ. Θέλω νὰ ἰδῶ ν' ἀνθίζη καὶ πάλι πάνω στὰ χείλη σας τὸ γλυκὸ χαμόγελό σας, νὰ λάμπη στὸ μάτι σας ἡ χαρὰ τῆς ἀγάπης σας. Θέλω, πατέρα, νὰ φύγη ἀπ' ἐμπρός σου ὁ ἴσκιος ποὺ σ' ἐμποδίζει νἄρθῆς κοντά μας!

Π. Ὁ ἴσκιος; . . .

ΑΝ. Μὰ δὲν ὑπάρχει κανένας ἴσκιος.

Ξ. Ἄκουσέ με, πατέρα: Δὲν γκρεμίζει κανεὶς σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ παλάτι τῆς εὐτυχίας ποὺ γιὰ νὰ τὸ χτίση ἴδρωσε χρόνια καὶ χρόνια.

ΑΝ. Ναί, τὴν εὐτυχία . . .

Π. Δὲν τὴ γνώρισα ποτὲ, παιδί μου, τὴν εὐτυχίαν αὐτή. Κ' ἐδῶ εἶναι τὸ μεγάλο σας λάθος.

Ξ. Πατέρα!

Π. Ἤμουνα πάντα σκλάβος τῆς δυστυχίας, ποὺ τώρα γίνεται μεγαλείτερη.

ΑΝ. Ψέματα!

Π. Κι ἂν εἶχα τὴ δύναμη τόσα χρόνια νὰ τὸ κρύβω, σήμερα ἡ ψυχή μου ἔπεσε κουρασμένη καὶ δὲ μπορεῖ νὰ κρατήση ἄλλο τὸ βάρος της.

ΑΝ. Παῦλο, συλλογίσου....

Π. Σώπανε, σώπαιν' ἐσύ! Σώπαινε καλύτερα τώρα, ἀφοῦ τόσα χρόνια δὲ θέλησες νὰ μιλήσουμε ψυχὴ μὲ ψυχή.....

Ξ. Πατέρα, μὴ μιλᾶς μὲ τέτοια γλῶσσα.

Π. Ἄ!, παιδί μου! γιατὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ φανερώσω ὅλον τὸν πόνο μου σ' ἐσένα, ποὺ ἴσως θὰ μὲ καταλάβαινες βαθιά.... Μὰ ὄχι! δὲ θέλω νὰ πονέσης κ' ἐσύ.

Ξ. Πατέρα λυπήσου μας.... Κοίταξε τὴ μητέρα ποὺ κλαίει.

Π. Πολὺ ἀργά.... Βλέπεις ὅτι ὅλα ἐδῶ γίνουνται πολὺ ἀργά!

Ξ. Πολὺ ἀργά;.... Μὰ αὐτὸ τὸ φώναξες καὶ πρὶν, ὅταν ἔφυγεν ὁ....

Π. Μήτε λέξη γι' αὐτό.

ΑΝ. Ξένη!

Ξ. Ἄ!... τί φῶς ποὺ πέφτει μέσα στὸ νοῦ μου! καὶ βλέπω τώρα καθαρά.... Πῶς μαντεύει ἡ ψυχή μου τὴν ἀλήθεια!

Π. Ὄχι! Μεῖνε ἀκόμη ὅπως ἤσουν ὥς τώρα παιδὶ ἀθῶο!

Ξ. Ἄκουσα κ' ἔνοιωσα τόσα μέσα σὲ λίγες ὧρες, ποὺ εἶναι σὰν νἄζησα ὁλάκαιρη ζωὴ δεμένη μὲ τὴν πιὸ σκληρὴ πραγματικότητα. Τώρα εἶμαι ἀληθινὰ κ' ἐγὼ ἕνα μ' ἐσᾶς κ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου, γιατὶ θέλουνε ν' ἀλυσσοδέσουν τὴ γαλήνη καὶ τὴ χαρὰ τῆς ψυχῆς μας στὴ φυλακὴ τοῦ ἐγωϊσμοῦ!

Π. Ξένη, βλέπεις παραπολὺ καὶ μαντεύεις περισσότερα ἀπ' ὅσα πρέπει.

Ξ. Ναί, γιατὶ μίλησε μέσα μου ἡ συνείδηση. Μιλῶ κάπως ἀληθινὰ, ὑποθέτω, ἐνῶ λέω καὶ τὴν κρίση μου γιὰ τὸ φέρσιμό σας κάπως ἀπότομα. Μὰ ἔτσι πρέπει.

Π. Τί θέλεις νὰ πῆς;

ΑΝ. Τὴν ἀλήθεια.

Ξ. Ἀφοῦ ἐσεῖς δὲ θέλετε νὰ συλλογιστῆτε τὴν καταστροφὴ ποὺ φέρνετε, ἂς σᾶς δείξω ἐγὼ μὲ τὸ ἀθῶο παιδιάτικο πνεῦμα μου τὸ χάος ποὺ ἀνοίγετε.

Π. Ξένη, παιδί μου μὴ σκέφτεσαι τόσο πολύ, γιατὶ δυναμώνεις τὸν πόνο μου.

Ξ. Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι καὶ τὸ γιατρικὸ στὸν πόνο σας.

ΑΝ. Δὲ βαστῶ πιά, Παῦλο· μὲ κάνεις νὰ χάσω τὴν πίστη πρὸς τὸν ἑαυτό μου.

Π. Δὲ μοῦ φαίνεται παράξενο· νοιώθεις μέσα σου τώρα κ' ἐσὺ τὴν ἀφορμὴ ποὺ μ' ἔκαμε νὰ γίνω φοβητσιάρης, πιὸ ἀδύνατος κι ἀπὸ τὴν Ξένη· τὴν ἀφορμὴ ποὺ μὲ ἀναγκάζει νὰ ζητῶ μιὰν ἀπόκρυφη γωνιὰ γιὰ νὰ χωθῶ ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ κάθε μάτι, ποὺ καθρεφτίζει μέσα του τὴν ἀλήθεια, μήπως μπορέσω καὶ ξαναβρῶ τὴν δύναμη νὰ κυριαρχῶ καὶ πάλι ἐγὼ στὴν ὕπαρξή μου.

ΑΝ. Ἐσὺ εἶσαι κεῖνος, ποὺ μοῦλεγες ὅτι θὰ μᾶς ὁδηγᾶς πάντα στὸν ὅμορφο δρόμο τῆς ζωῆς;

Π. Σώπα!...νικήθηκα ἀπὸ τὰ περασμένα. Καὶ τώρα δὲ βλέπω μπροστά μου, δὲ νοιώθω μέσα μου παρὰ κάποιον ἀλλόκοτο σεβασμὸ στὴ δύναμή τους· δὲ μπορῶ νὰ τὰ ξεχάσω· δὲ μ' ἀφίνει ὁ σεβασμὸς αὐτὸς νὰ γυρίσω τὴ σκέψη μου σὲ τίποτ' ἄλλο. Τὰ περασμένα αὐτὰ μὲ κρατοῦν ὁλάκαιρο δικό τους καὶ μοῦ σκοτεινιάζουν ὅ,τι φωτεινὸ κλειοῦσα μέσα μου.

Ξ. Ὅποια κι ἂν εἶναι τὰ περασμένα αὐτὰ, πατέρα, πρέπει νὰ τὰ λησμονήσης γιὰ νὰ λάμψη καὶ πάλι μέσα σου ὁ ἥλιος τῆς καλοσύνης.

Π. Δὲ μπορῶ· κάτι δυνατώτερο ἀπὸ τὴ θέλησή μου μ' ἐμποδίζει.

ΑΝ. Ἡ ἀδικία σου!

Π. Ὄχι! ὄχι!

ΑΝ. Ὅλα τὰ λόγια σου μοῦ τὸ φώναξαν.

Π. Ὄχι! δὲν εἶμαι ἄδικος!

ΑΝ. Δὲν τολμᾶς βέβαια νὰ τὸ παραδεχτῆς, γιατὶ ἄνθρωπος εἶσαι κ' ἐσύ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΗΛΙΑΣ Π ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Δάβαμε μερικὰ φύλλα τῆς Κωνσταντινουπολίτικης «Πρόοδος» γιομάτη διαλεχτὴ ὕλη γραμένη στὴ δημοτική. Δημοσιεύεται λ. χ. σ' αὐτὴ «ἡ θειὰ Ντίνα» τοῦ Ὁλλαντοῦ δηγημοτογράφου Κρέμερ, «Ἀπὸ τὴν Πόλη στὴ Ρουμανία» νόστιμη ταξιδιώτικη περιγραφὴ τῆς Ντάμας Κούπας, «Ἕνα τρισάγιον» ποὺ τὸ ὑπογράφει ὁ Λμπσκς κτλ.

— Κεῖνο ὅμως ποὺ μᾶς ἔκαμε ξεχωριστὴ ἐντύπωση εἶ-ναι τὸ κύριο ἄρθρο τῆς 3 τοῦ Δεκέβρη μὲ τὸν τίτλο «Θρησκευτικὴ ὁμιλία». Στὸ ἄρθρο αὐτὸ γραμένο ἀπὸ σπουδασμένο κληρικὸ βέβαια, γίνεται λόγος καὶ γιὰ τὴ μετάφραση τῆς Γραφῆς τοῦ κ. Πάλλη, δημοσιεύεται μάλιστα κ' ἕνας παράγραφος ἀπ' αὐτήν, κι ὁ ἀρθρογράφος συμπεραίνει ὅτι «πολλῶν παραφράσεων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Εὐαγγελίου, ἴσως ὅλων, κινδυνωδέστεραι αἱ παραφράσεις καὶ περιφράσεις αὗται ἡμῶν τῶν ἀναξίων Ἐκείνου λειτουργῶν, οἵτινες τὴν θρησκείαν μετεχειρίσθημεν ὡς ὄργανον προσωπικῶν βλέψεων καὶ ἀτομικῶν ἐπιθυμιῶν».

— Δηλ. δὲν παθαίνει τίποτα ἡ θρησκεία ἂ μεταφραστεῖ τὸ Βαγγέλιο, ὅσο παθαίνει ποὺ δὲν ἔχουμε κλῆρο μορφωμένο κι ἄξιο γιὰ τὴ μεγάλη του ἀποστολή.

— Ὕστερ' ἀπὸ τέτιο δρόμο ποὺ ἀνοίγει ἡ Πολίτικη «Πρόοδος», ἀληθινὸ καὶ ριζοσπαστικὸ, ἀξίζει νὰν τὴ χαιρετάει κανεὶς γιὰ πρόοδο καὶ νὰ συχαρεῖ τοὺς Κωσταντινουπολίτες ποὺ ἀποχτήσανε ἕνα τέτιο σοβαρὸ καὶ πατριωτικὸ φύλλο.

— Βγῆκε τὸ «Ξεφάντωμα», δράμα σὲ τρία μέρη, τοῦ κ. Ἠλία Κουλουβάτου. Ἂν ἀξίζει ἢ δὲν ἀξίζει, θὰ μᾶς τὸ πεῖ ὁ Ἑρμονας.

— Σοβαρὴ εἴδηση· ὁ κ Κουρούπης ἀπέσυρε τὰ ἔργα του ἀπὸ τὸ Βασιλ. θέατρο, σήκωσε δηλ. τὴν ἐμπιστοσύνη του ἀπ' αὐτὸ καὶ τὸ τελαλάει σ' ὅλες τὶς φημερίδες.

— Νὰ σᾶς ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὅπως κατάντησε τὸ Βασιλικὸ θέατρο τοῦ ἄξιζε κι ὁ ξευτελισμὸς αὐτὸς, νὰ πολεμηθεῖ δηλ. ἀπὸ τὸν κ. Κουρούπη.

— Στὰ τελευταῖα «Παναθήναια» (τὰ Ζητουνιατικώτατα ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος) ὁ κ. Ζητουνιάτης μᾶς παρουσιάζει δυὸ νέους ποιητάδες, τὸ....Λέαντρο Παλαμᾶ καὶ τὸ Ν. Λαπαθιώτη.

— Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χρόνια ποὺ τυπώνουν ποιήματά τους στὸ «Νουμᾶ» τώρα μόλις τοὺς πῆρε χαμπάρι ὁ Ζητουνιώτης. Πάλι καλά! Ἐμεῖς γιὰ νὰν τὸν τιμωρήσουμε θὰ βάλουμε τὸν κ. Λαπαθιώτη νὰ παρουσιάσει στοὺς ἀναγνῶστες μας ἕνα νέο ποιητὴ ποὺ λέγεται...Πέτρος Ζητουνιάτης.

— Τὸ ἐθνικὸ «Νεκρολόγιο» τοῦ κ. Κ. Σκότου βγῆκε γιοματο ἀπὸ διαλεχτὴ ὕλη καὶ πρωτότυπη—τόσο πρωτότυπη μάλιστα ἀφοῦ φιγουράρουνε στὶς χρυσὲς σελίδες του ἀρκετὰ τραγουδάκια τοῦ Κάνῆ, τοῦ Λ. Παλαμᾶ κι ἄλλων τυπωμένα ὅλα στὸ «Νουμᾶ».

— Ὁ κ. Σκότος ξερει, σὰν τὰ ἀρχαῖα Σπαρτιατόπουλα, καὶ νὰ κλέβει καὶ νὰ κρύβει τὰ κλεμένα, ἀφοῦ δὲν ἀναφέρει πουθενὰ πῶς τα πῆρε ἀπὸ τὸ «Νουμᾶ».

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

Ἀπὸ Πέμπτη σὲ Πέμπτη.

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 2, Περαίας 1 (ἀπὸ κάρρο), Ἐπαρχίες 3.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 8, Περαίας 3, Ἐπαρχίες 2.

Κλεψιές. Ἀθήνα 4, Περαίας 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Καλαμ. Τόνομα του εἶναι Γ. Πετρ. Καταλαβαίνεις καὶ λόγου σου πῶς μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ σοῦ τὸ γράψουμε ἁλάκαιρο ἐδῶ. Σὲ ἰδιαίτερο ὅμως γράμμα, μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστηση. Ὅσο γιὰ τὸ φύλλο, μπορεῖς ἀξιόλογα νὰ μᾶς γράψεις τὸ κατατόπι σου καὶ τὴ συντροφιὰ τὴ στέλνεις ὅτα θέλεις.—κ. Ι Ν. Ρωμ. Νέα Ὑόρκη. Ἂν κι ἀρκετὸς πιὰ λόγος ἔγινε γι' αὐτὸ το βιβλίο, θὰ τυπώσουμε μερικὰ κομάτια ἀπὸ τὸ ἄρθρο σου γιατὶ βρίσκουμε σ' αὐτὸ ἀρκετὴ πρωτοτυπία κι ὀρθὴ παρατήρηση.—κ. Μ. Καλ. Τὸ λάβαμε. Πρὶν τὸ τυπώσουμε, ἀνάγκη νὰ σὲ δοῦμε. Περασε κανένα ἀπομεσήμερο ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἢ τὸ Σαββατόβραδο καλύτερα.

ΚΕΡΔΟΣ 352,245 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! **352,245** δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. **Ἰω. Φωτίου** εἰς τοὺς πελάτας του. Ἤτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουν κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν **352,245** δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιβάση τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς **1,000,000** δραχ καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχηρὸν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς **70,000**, χρυσᾶς δραχμὰς τὴν 19 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ. ὅτε γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἐγγράφονται μέλη τοῦ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ κ. Ἰω. Φωτίου «Ταμιευτηρίου» διὰ τὸν Λαὸν ἀναγνωρισθέντος διὰ τοῦ ἀπὸ 1 Ἰουνίου ἐ. ἔ. Β. Διατάγματος, μὲ διδράχμους μηνιαίας καταθέσεις.